

ISIDORA BJELICA

*Roman
o preljubi*

■ Laguna ■

Copyright © Isidora Bjelica, 2011
Copyright © 2011 ovog izdanja, LAGUNA

Roman o preljubi

I

UVEK MISLIŠ DA SE PRELJUBA I SMRT
DEŠAVAJU NEKOM DRUGOM

Srce ima više odaja nego ijedan kupleraj na svetu.

Markes

9. jul 2011.

Jezero Komo,

Lombardija, Italija

Da li sam ja srećna ili nesrećna žena?

Da li sam ja izdana, prevarena, obmanuta ili sam ja ta koja je preljubnica, izdajnik, loša žena?

Loša žena... To sam ja. Jer samo loše žene bivaju prevarene i samo loše žene varaju. Paradoksalno, to nas stavlja u istu kategoriju... Koji je smisao svega ovoga? I da li i Bog može da izmeri moju sreću i nesreću. On mi je rekao: „Zašto te toliko potresa znanje i neznanje? Zašto je to važno? Nije ništa bilo?“

Šta je ništa?

Spolja gledano, mi smo tek dvoje ljudi u ševrolet epici na lizing koji tumaramo oko jezera Komo... Preko sajta Buning rezervisala sam hotel na jezeru, a da nisam imala ni najmanju predstavu koliko je to proketo jezero veliko, i to zbog sna koji sam sanjala, da treba tu da dođem. Komo u obliku slova Y liči na neki začaran lavirint. Ogromne stvari ne mogu biti romantične, samo male...

Htela sam što pre da dođemo u hotel *Bretanja Eks-celzior*, našla sam ga na popustu, a na fotkama je izgledao romantično, zanosno, luksuzno, a sada, kada sam došla na jezero, shvatih da naš hotel nije blizu gradića Koma, ne, on je negde daleko, na levoj strani...

Uvek sam htela da odem na Komo... I nekako nikad nismo otišli, za sedamnaest godina braka... Prvih sedam-osam godina nismo nigde ni putovali, bio je rat i nije bilo novca, a onda, kada smo počeli, nismo stizali na Komo...

Kažu da je to jezero test za sve ljubavi... da se tu tačno oseti šta se dešava između dvoje ljudi, da li ima ljubavi ili ne. Jer o proketoj ljubavi svi filozofiraju, ali ona je nevidljiva, potpuno nevidljiva, sem na Komu. Tamo se sve vidi...

Ja sam vozila kola. On nije znao da vozi. Buljila sam histerično u GPS i pokušavala da se snađem na putu... Kao i sve, ni Komo u stvarnosti ne izgleda kako zamišljamo. Ništa ne izgleda kako zamišljamo...

Ni brak, ni porođaj, ni raspad porodice... Dok sam vozila uskim putem i pratila odvajanje za Švajcarsku, pokušala sam da se setim kako je sve počelo.

Kada je sve počelo? Kako se oseti blizina oluje, raspada, izdaje?

Na radiju je neki tanak glas jedva piskutao kanconu u kojoj se objašnjavalo da jezero Komo leči sve ljubavne rane, rasplamsava strasti... Kako kič prija nama nesrećnim ljudima. Sunce mi je udaralo u oči i sve slike oko mene bile su izbeljene i izlomljene...

Zaista, kako je sve počelo?

Pokušavala sam da se setim kako sam ja, uvek tako intuitivna i osetljiva, zapravo bila opuštena i slepa za ono što će doći...

Uvek misliš da se preljuba, kao i smrt, dešava nekoj drugom. A onda jedno jutro shvatiš da je došao red i na tebe...

Pre sam bila sigurna da ću pre umreti nego doživeti izdaju od Strahinje.

Nekako sve je počelo da se dešava u martu...

Uvek se loše stvari dešavaju u martu i aprilu. U martu je i moja najmlađa sestra Glorija počela strasnu ljubavnu vezu sa svojim profesorom Vickovićem... u martu je i najstarija naša sestra Maša verovala da je ona jedina srećna od nas tri. Da je njen brak u redu, da će se moj raspasti, a da se Glorija nikad neće udati. Strašan je taj osećaj, taj pogled onog koji veruje da se nesreća njemu ne dešava... Znao onaj jeziv pogled sažaljenja i neverice koji vam uputi onaj koji nije odabran za patnju. E, Maša je tako mene gledala tog marta... Kao da zna nešto o meni što ja ne znam. Istina, bilo je nekih znakova, spoljnih, koji su nagoveštavali da će se možda desiti nešto loše. Ali, ja nisam videla

znakove, ne, oni su na mene veoma uticali, ali ja ih nisam primećivala...

Sećam se, bilo je jutro, osećala sam se loše i zvala sam našeg taksistu da me odveze da pokupim radnu knjižicu u novinama u kojima sam dobila otkaz.

Vrlo je depresivna stvar ostati u četrdeset trećoj bez posla, ali scenario se ponavljao, opet je neko tajno zvao urednika i tražio ne samo da me sklone nego da me izbace na ulicu. Moja majka je govorila da ne treba da se uzbuđujem jer se to stalno ponavljalo, uvek je neko telefonirao da mi zabrane kolumnu, da mi ukinu rubriku... Urednik sa srednjom školom rekao mi je da nema više novca i, prirodno, počeli su da otpuštaju najobrazovanije, a prvo su izbacili mene i moju koleginicu sa magisterijem.

Kada sam se vratila u taksi s radnom knjižicom u rukama, razmišljala sam vredni li uopšte da opet tražim posao u novinama, ima li sve to smisla ili da i dalje zarađujem novac prevodima, jer ionako penziju neću dočekati, samo da bar dočekam da deca porastu...

Samo njih dvoje da mogu da odu odavde, što dalje od ove zemlje u kojoj nema mesta za školovane ljude...

Moj sin je imao petnaest godina, kćerka je bila mala, bilo joj je tek devet. I tako ušuškana u sopstvenu muku, po inerciji sam pitala svog taksistu Nikolu kako je i šta mu rade žena i dete, a on mi je odvratio rečenicom od koje sam se zaledila, jer to taksisti ne izgovaraju...

– Žena me je prevarila, razvodim se.

Gledala sam širom otvorenih očiju, zbunjena i zapitana šta se kaže na takvu rečenicu, jer s taksistom

možeš da pričaš o vremenu, politici, cenama, da se iskukaš kao psihijatru, ali ne očekuješ takvu rečenicu.

Bio je mart, i još uvek vrlo hladno, ali ja sam otvorila prozor da uđe vazduh i rekla:

– Ali, da li ste sigurni? Mislim, možda nije tako kako izgleda?

Možda bi trebalo pokušati da se brak spase... Tu je i dete.

Osetih neverovatno poštovanje prema čoveku koji ima hrabrosti da izgovori takvu rečenicu ženi koju je sreo svega desetak puta.

Ne, ne, ne shvatate, stvar je poverenja, svejedno mi je da li je bilo seksa ili ne, pitanje je izdaje...

Izdaja? Izdaja, kakva strašna reč, izdaja, izdaja onog sa kim ukrstite ćelije u novo biće, meso, krv...

– Ali, možda to nije tačno – rekla sam tiho. – Možda vam neko podmeće.

– Ne, ne, ne, primetio sam da se ona drugačije ponaša, a onda sam našao i SMS.

– O, bože – rekla sam tiho – ipak razmislite, kažu da je razvod najgora stvar posle smrti... možda se takva stvar može oprostiti.

Držala sam čvrsto u ruci vraćenu radnu knjižicu i razmišljala šta još da mu kažem, nisam mogla, a ni znala šta jer, uistinu, jesam bila na birou rada, ali sam bar bila voljena, i jedino na svetu u šta sam mogla da se zakunem bilo je to da mi Strahinja nikada tako nešto neće uraditi.

Nikada.

Dogovorili smo se da, ako se bilo ko od nas zaljubi, oseti naklonost, kaže to ovom drugom. Jer laž je kao crvotočina...

Da sam znala da posmatram, da sam znala da prepoznajem, shvatila bih da epifanija taksiste koji priča o svom ljubavnom problemu nije slučajna, to je bio znak koji ja nisam primetila.

To je bio jasan Božiji znak da se sprema oluja, Bog nas upozorava a mi ne vidimo...

Na čudan način stalno sam razmišljala o svom taksisti.

Njegov skrhan a ponosan pogled, njegove tople oči, njegove rečenice, odlučne a opet pune ljubavi prema ženi koja je izdala svih njihovih petnaest zajedničkih godina.

Izdaja, izdaja... vrtelo mi se u glavi. Zašto me je to tako pogađalo? Ljudi stalno umiru i varaju jedni druge.

Maša me je čekala u stanu, iznervirana... Ona se udala za direktora, ja za slikara.

Maši je uvek sve išlo od ruke. Njeno dvoje dece je dobro spavalo i jelo. Maša nije morala da radi, direktor ju je izdržavao, Maša je mogla da letuje gde hoće i kupuje garderobu koju hoće... Sećam se njenog izraza očiju i tankih usnica dok mi je izgovarala:

– Ne znam šta da radim, ovaj majstor za kompjuter neće ni doći.

– Kako neće doći? – pitala sam je i dalje misleći na taksistin ljubavni problem.

– Tako, lepo, ja sam u šoku, poslušaj ovu poruku na tvojoj sekretarici: „Moraćete da pronađete drugog

majstora, ja sam otputovao, žena me je prevarila i odlazim iz zemlje.“

– Gospode bože, šta je ovo danas? – rekla sam. Ovo je već drugi slučaj. Pa ko su, zaboga, te žene? A upozнала sam tu ženu, izgledala je tako tiho, povučeno... Nikada ne bih rekla...

– Šta ti je to u ruci? – rekla je Maša autoritarno.

– Radna knjižica, dobila sam otkaz.

– Opet? – rekla je moja sestra, gotovo prekorno. – Zaista je besmisleno i da pokušaš da radiš kada uvek uvrediš nekog moćnika koji potom telefonira da te otpuste.

– Ovo je moćnica – rekla sam tiho i bacila knjižicu na krevet.

Volim nonšalantnost naspram naizgled važnih stvari iz ovog palog sveta.

– Kada bi onaj tvoj genije mogao da te izdržava, ne bi bio problem, ali on je genije, a ti vučeš, radiš, šljakaš...

– Mašo – rekla sam tiho – nemamo svi sreću da se udamo za uspešne direktore privatnih firmi.

– Ne zezaj, znaš šta hoću da kažem, postoji stvaran svet, a u tom stvarnom svetu postoje neka pravila.

– Meni je najvažnija naša ljubav. Mogu da mi uzmu sve, ali ja još uvek imam ljubav. Mašo, da li ti to shvataš, razmišljala sam o ovom taksisti, nije li najveći kapital koji možeš da imaš na ovom svetu da znaš da te neko nikad neće izdati... Nikada!

– Ma nemoj, pa ovom tvom ti si treća žena, otkud znaš da se to neće desiti opet?

– Nije stvar u tome, Mašo, nego u poverenju, bitno je da nema laganja, skrivanja...

– S moje tačke gledišta, ti nisi normalna, baš kao ni naša najmlađa sestra. Glorija se viđa sa onim svojim profesorom Vickovićem. Ubeđena je da će on ostaviti svoju debelu ženu i sitno dete i otići s njom. Obe ste poremećene, potpuno poremećene, ja ne znam na koga ste, zapravo, tako lude.

– Veće je pitanje na koga si ti tako racionalna...

– *Signora, signora... Stop, stop, non si vede che la strada e chiusa!*

Ugledah ispred sebe radnika koji maše krampom i zatvoren put.

I znak na kome je pisalo na italijanskom da je put zatvoren.

Kako put može biti zatvoren, to je jedini put do tog prokletog hotela, ovo je Italija, nije Srbija... Izašla sam iz kola i gledala izbezumljeno dok je Strahinja sedeo i pušio u kolima.

– Pa, pitaj nekog zaboga... Kakav si to hotel odabrala? Da li si ti uopšte znala gde mi idemo?

Gde mi idemo, zaista?, pitala sam se dok mi je znak za zatvoren put parao zenicu.

– Gde mi, dođavola, idemo? – pitao je Strahinja.

II

KAO DA JE VAŽAN KRAJ. SVAKI KRAJ
JE LOŠ SAMIM TIM ŠTO JE KRAJ.
VAŽNO JE SAMO ONO PRE KRAJA

*Ljubav je poput rata:
lako ju je započeti, ali vrlo teško zaustaviti.
H. L. Menken posle ljubavne svađe na jezeru Komo*

Bio je mart. Veče. Znam da je padala kiša. Ona sitna kiša kojom se proleće razilazi sa zimom. To su one večeri kada ste bezrazložno radosni samo zato što se oseća da dolaze topliji dani... Deca su se igrala, ja sam gledala *Doktora Hausa*, Strahinja je pravio neke skice.

Ličili smo na porodicu, na pravu porodicu... To su oni retki dani kada izgleda da postoji dokolica, a na dokolicu imaju pravo samo srećni i zdravi ljudi.

U 18.45 zazvonio je Strahinjin mobilni telefon. Ja sam potpuno udubljena u *Doktora Hausa* tek u ofu čula sledeći razgovor, koji me, da budem sasvim iskrena, nije preterano ni zanimalo: